

Sygn. akt I UZ 15/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie
o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 marca 2023 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 1 sierpnia 2022 r., sygn. akt XI Ua 59/21,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2022 r. sprawdził z urzędu wartość przedmiotu sporu i ustalił ją w kwocie 5.919,52 zł oraz odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez odwołującego się J. Ś. od wyroku tego Sądu z dnia 21 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że odwołujący się, wnosząc skargę kasacyjną, oznaczył w niej wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 62.664 zł, którą obliczył tak, jak wartość przedmiotu zaskarżenia podaną w uzupełnieniu apelacji. Miała ją stanowić suma dochodzonych świadczeń chorobowych z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 23 września 2018 r. do dnia 6 stycznia 2020 r.,

obliczonych od podstawy ich wymiaru w kwocie 4.042,80 zł, ustalonej nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 29 listopada 2021 r., wydanym w sprawie VII U 222/19. W ostatnim piśmie procesowym odwołujący się skorygował wartość przedmiotu zaskarżenia, określając ją w kwocie 37.096 zł, z uwagi na zmianę wymienionego wyroku i obniżenie prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 8 marca 2022 r., wydanym w sprawie XI Ua 14/22, podstawy wymiaru spornych świadczeń do kwoty 3.488,58 zł. Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołującego się wskazał jednak wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 5.919,52 zł.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 30 czerwca 2022 r., wydanym na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., zwrócił natomiast skargę kasacyjną wraz z aktami sprawy w celu usunięcia przez Sąd Okręgowy dostrzeżonych braków, to jest: 1) ustalenia rzeczywistej wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w kontekście dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.), w sytuacji istotnej rozbieżności między stronami co do tej wartości (skarżący oznaczył w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 62.664 zł, nie podając sposobu jej wyliczenia, organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną twierdzi, że wartość ta wynosi 5.919,52 zł i przedstawia sposób jej wyliczenia, wnosząc o odrzucenie skargi), ewentualnie: 2) formalnego sprawdzenia przez Sąd Okręgowy z urzędu (art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) wartości przedmiotu zaskarżenia w kontekście dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.).

Sąd Okręgowy ustalił w związku z tym, że przedmiotem odwołania w sprawie były decyzje organu rentowego odmawiające przyznania odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 12 września 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru oraz świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 13 marca do dnia 10 lipca 2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru, z powodu nieuznania zdarzenia z dnia 10 września 2018 r. za wypadek przy pracy. Organ rentowy przyznał bowiem odwołującemu się te świadczenia na zasadach ogólnych, to jest zasiłek chorobowy za okres od dnia 12 września 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r. w wysokości 80% podstawy wymiaru oraz świadczenie rehabilitacyjne za

okres od dnia 13 marca do dnia 10 czerwca 2019 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, a od dnia 11 czerwca do dnia 10 lipca 2019 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Sąd Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach wyrokiem z dnia 24 września 2021 r. zmienił decyzję organu rentowego i przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 12 do dnia 21 września 2018 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru, a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie, uznając, że dalsza niezdolność odwołującego się do pracy – od dnia 22 września 2018 r. – nie miała związku z wypadkiem przy pracy, lecz była spowodowana schorzeniami samoistnymi. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 21 lutego 2022 r. oddalił zaś apelację odwołującego się od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy stwierdził ponadto, że wartość przedmiotu sporu stanowi różnica pomiędzy dochodzonymi przez odwołującego się kwotami z tytułu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 22 września 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r. i świadczenia rehabilitacyjnego z tego ubezpieczenia za okres od dnia 13 marca do dnia 10 lipca 2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru a świadczeniami wypłaconymi odwołującemu się na zasadach ogólnych w podanej wyżej procentowej wysokości. Jak podał odwołujący się w swoim ostatnim piśmie procesowym, mają one być naliczane od podstawy wymiaru wynoszącej 3.488,58 zł, jak przyjął pierwotnie organ rentowy, co ostatecznie potwierdził tutejszy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., wydanym w sprawie XI Ua 14/22. Dalszy okres wskazany przez ubezpieczonego w uzupełnieniu apelacji, to jest okres od dnia 11 lipca 2019 r. do dnia 6 stycznia 2020 r. nie był z kolei objęty zaskarżonymi decyzjami, więc nie stanowił przedmiotu zaskarżonych rozstrzygnięć, wobec czego nie może też być przedmiotem skargi kasacyjnej.

Uwzględniając powyższe, Sąd drugiej instancji ustalił, że dochodzone przez odwołującego się świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100% podstawy wymiaru to: 1. zasiłek chorobowy od dnia 22 września 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r., który winien wynosić: 3.488,58 zł (podstawa wymiaru): 30 dni w miesiącu = 116,29 zł (stawka dzienna) x 172 dni tego okresu = 20.001,88 zł; 2. świadczenie rehabilitacyjne od dnia 13 marca do dnia 10 lipca 2019 r. winno wynosić: 3.488,58 zł (podstawa wymiaru): 30 dni w miesiącu = 116,29 zł (stawka dzienna) x

120 dni tego okresu = 13.954,80 zł. Razem dochodzone należności wynoszą 33.956,68 zł. Kwoty wypłacone odwołującemu się z powyższych tytułów wynoszą natomiast: 1. zasiłek chorobowy za 172 dni w wysokości 80% podstawy wymiaru: $116,29 \text{ zł} \times 80\% = 93,03 \text{ zł} \times 172 \text{ dni} = 16.001,16 \text{ zł}$; 2. świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 13 marca do dnia 10 czerwca 2019 r., to jest za 90 dni, w wysokości 90% podstawy wymiaru, to jest: $116,29 \text{ zł} \times 90\% = 104,66 \text{ zł} \times 90 \text{ dni} = 9.419,40 \text{ zł}$ i za okres od dnia 11 czerwca do dnia 10 lipca 2019 r., to jest za 30 dni, w wysokości 75% podstawy wymiaru, to jest: $116,29 \text{ zł} \times 75\% = 87,22 \text{ zł} \times 30 \text{ dni} = 2.616,60 \text{ zł}$. Razem otrzymane przez odwołującego się świadczenia to kwota 28.037,16 zł. Wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiąca różnicę pomiędzy kwotami żądanymi i otrzymanymi wynosi więc 5.919,52 zł. Taka sama kwota spornych należności za ten sam okres (nie jak błędnie podano w ostatnim piśmie ZUS za okres dłuższy) wynika z wyliczenia organu rentowego przedstawionego skrótowo w odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Okręgowy przypomniał także, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Jak jednoznacznie wynika z brzmienia zdania drugiego powołanego przepisu, stosowanego *a contrario* w innych sprawach niż o emeryturę, rentę lub objęcie obowiązkiem ubezpieczenia, do których należy niniejsza sprawa o przyznanie zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego, o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia, czyli żądana kwota, jaka pozostaje do zapłaty po uwzględnieniu kwot wypłaconych z tytułu tych świadczeń na zasadach ogólnych. Absurdalne byłoby natomiast przyjęcie tezy odwołującego się, zgodnie z którą kwoty wypłacone mu w tym czasie z tytułu tych samych świadczeń, tyle że z innego ubezpieczenia, nie powinny być brane pod uwagę. Wymagałoby to założenia, że przysługują mu te świadczenia za te same okresy z obydwu tytułów ubezpieczeń, choć brak ku temu podstawy prawnej.

Sąd drugiej instancji podkreślił również, że dopuszczalność skargi kasacyjnej z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia wynika ze szczególnych przepisów o postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym (art. 398¹ k.p.c. i art. 398² § 1 k.p.c.). Do tej szczególnej procedury kasacyjnej nie stosuje się bowiem ani przepisów o apelacji (art. 398²¹ k.p.c. *a contrario*), ani art. 26 k.p.c. (art. 391 § 1 k.p.c. *a contrario*), jak chciałby tego ubezpieczony. Sprawia to, że w procedurze tej w każdym stanie sprawy sąd drugiej instancji lub Sąd Najwyższy mają obowiązek zweryfikowania wystąpienia bezwzględnej przesłanki procesowej przez sprawdzenie wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia. Błędne wskazanie przez stronę wartości przedmiotu sporu i w konsekwencji wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest dla sądu wiążące, gdyż badanie przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej następuje z urzędu. Dopuszczalności skargi kasacyjnej nie wyznacza zatem ani wartość przedmiotu sporu, ani też przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia, ale kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., II PZ 21/07, LEX nr 951507). Badanie dopuszczalności skargi może zaś obejmować zarówno wypadki, gdy strona skarżąca wskazuje wartość przedmiotu zaskarżenia zdaniem sądu zawyżoną, jak również sytuacje, gdy strona wskazuje tę wartość w ocenie sądu zbyt niską (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2016 r., I UZ 30/15, LEX nr 1982397).

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona przez odwołującego się w skardze kasacyjnej w kwocie 62.664 zł była niewątpliwie zawyżona. Wynosiła ona bowiem 5.919,52 zł, jak wynikało z przedstawionego powyżej wyliczenia. Nie ma przy tym jakiegokolwiek znaczenia prawnego, że tę samą błędną wartość odwołujący się wskazał jako wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego i nie była ona weryfikowana. Nie jest to bowiem wiążące ani dla Sądu drugiej instancji, ani tym bardziej dla Sądu Najwyższego, którego zaleceniami zawartymi w postanowieniu z dnia 30 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy jest związany na podstawie art. 398⁶ § 1 k.p.c. w związku z art. 398²⁰ k.p.c.

Końcowo Sąd drugiej instancji stwierdził, że skarga kasacyjna odwołującego się była niedopuszczalna i jako taka podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ §

2 k.p.c., ponieważ ustalona w sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiła kwotę niższą od 10.000 zł.

Odwołujący się J. Ś. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 sierpnia 2022 r., zaskarżając punkt 2 tego postanowienia dotyczący odrzucenia skargi kasacyjnej i zarzucając naruszenie:

- art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie przez niewłaściwe ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia niższej niż dziesięć tysięcy złotych i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej,
- art. 25 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 26 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przez ich niewłaściwe zastosowanie, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest przez ponowne ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek skargi kasacyjnej w sposób prowadzący do zaniżenia ustalonej już wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym oraz w oparciu o kryteria (podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia społecznego) ustalone po wydaniu prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, żalący się wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 sierpnia 2022 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej (pkt 2. postanowienia) oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz żalącego się kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie zażaleniowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawane w niniejszym postępowaniu zażalenie nie jest uzasadnione.

Wstępnie Sąd Najwyższy zauważa, że żalący się zaskarża wprawdzie postanowienie Sądu Okręgowego w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej (punkt 2 postanowienia z dnia 1 sierpnia 2022 r.), jednak konstrukcja i sposób sformułowania zarzutów zażalenia sugerują, że żalący się w istocie skarży sporne postanowienie również w zakresie punktu 1 (świadczy o tym choćby zarzut naruszenia art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., przez niewłaściwe ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia niższej niż dziesięć tysięcy złotych i w

konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej). Nie może natomiast budzić wątpliwości, że postanowienie z dnia 1 sierpnia 2022 r. składa się z dwóch punktów, z których pierwszy zawiera rozstrzygnięcie dotyczące ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia, podjęte na podstawie art. 25 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Wydane na tej podstawie przez Sąd drugiej instancji postanowienie nie jest zaś wymienione w zawierającym zamknięty katalog postanowień art. 394¹ k.p.c., wobec czego nie podlega samodzielnemu zaskarżeniu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 stycznia 2020 r., III PZ 19/19, LEX nr 3226195 oraz z dnia 26 kwietnia 2022 r., III UZ 33/21, LEX nr 3369276). Skuteczne zakwestionowanie takiego postanowienia może więc nastąpić jedynie na wniosek strony zgłoszony w trybie art. 380 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., na podstawie którego Sąd Najwyższy może, rozpoznając zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji bądź skargi kasacyjnej, rozpoznać także związane z nim wcześniejsze orzeczenie dotyczące, jak w sprawie, której dotyczy zażalenie, ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Według ugruntowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, jeżeli w sprawie występuje zawodowy pełnomocnik, wniosek taki powinien wszakże zostać sformułowany jednoznacznie, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom wnoszonym przez profesjonalnego pełnomocnika treści wprost w tych pismach niewyrażonych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2014 r., I UZ 1/14, LEX nr 1467121 i orzecznictwo tam powołane, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CZ 102/13, LEX nr 1430440; z dnia 10 stycznia 2014 r., I CZ 101/13, LEX nr 1415496; z dnia 4 grudnia 2013 r., II CZ 83/13, LEX nr 1418728; z dnia 30 października 2013 r., V CZ 48/13, LEX nr 1403918 oraz z dnia 24 września 2015 r., V CZ 49/15, LEX nr 1827144). Przy braku takiego wniosku, przeprowadzenie wspomnianej kontroli nie jest natomiast dopuszczalne.

Zarówno w zarzutach rozpoznawanego zażalenia, jak i w ich uzasadnieniu, nie zawarto ani stosownego wniosku, o którym mowa w art. 380 k.p.c., ani nawet nie powołano się tego przepisu w podstawach zaskarżenia. Przywołane w uzasadnieniu zażalenia rozważania dotyczące sposobu ustalania wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia w sprawach o świadczenia powtarzające się nie mogą być więc same w sobie uznane za taki wniosek i wywołać określonego w art. 380 k.p.c. skutku,

polegającego na zweryfikowaniu orzeczenia w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. W sytuacji, w której żalący się nie dał Sądowi Najwyższemu możliwości kontroli rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji w tym zakresie, jego zażalenie jest zatem oczywiście bezzasadne, ponieważ, jak ustalił Sąd drugiej instancji, wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie wynosi 5919,52 zł, wobec czego jest niższa od wymaganej w art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 25 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 26 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przez ponowne ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy podkreśla, że w jego orzecznictwie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 2456371; z dnia 11 marca 2021 r., I PZ 10/20, LEX nr 3147284 oraz z dnia 5 sierpnia 2020 r., I PZ 3/20, LEX nr 3066725) przyjmuje się, że art. 398² § 1 k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron „oznaczenie” wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna (a pośrednio uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, chociaż skarga kasacyjna była dopuszczalna). Z tego względu badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398² § 1 k.p.c., i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu, o którym stanowią art. 25 k.p.c. i art. 26 k.p.c. O ile bowiem przepisy te wyrażają konieczność ustabilizowania w postępowaniu cywilnym wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych, o tyle gdy chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej potrzeba taka nie występuje, ważne jest natomiast, aby rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe, a nie niewłaściwe określenie wartości przedmiotu sporu przez stronę. W rezultacie nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji nie eliminuje

możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej.

Z uwagi na zakres dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe strona zobowiązana jest do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 3 zdanie pierwsze k.p.c.). Z kolei art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. nakłada na sąd drugiej instancji oraz Sąd Najwyższy obowiązek dokonania kontroli dopuszczalności skargi jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia przysługującego poza tokiem instancji i weryfikacji wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia w celu wyeliminowania przypadków nieprawidłowego oznaczenia tej wartości w zamiarze zapewnienia sobie dostępu do postępowania kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06, LEX nr 200867 i orzeczenia tam powołane). Dlatego w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że obowiązek oznaczenia w postępowaniu kasacyjnym wartości przedmiotu zaskarżenia nie może - ze względu na dopuszczalność skargi kasacyjnej uzależnioną od tej wartości - ograniczać się jedynie do wskazania kwoty przekraczającej kwotę decydującą o dopuszczalności skargi, lecz powinien być rozumiany jako zobowiązanie do wykazania podstaw, na których opiera się wyliczenie, adekwatnych do przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54 i orzeczenia tam powołane). Należy również pamiętać, że ostatecznie o prawie strony do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie o prawo majątkowe nie decyduje wartość przedmiotu sporu ani wartość zaskarżenia apelacyjnego (wartość przedmiotu, o którym rozstrzygał sąd drugiej instancji), ale wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego. Sprawa posiadająca charakter kasacyjny z uwagi na początkową wartość przedmiotu sporu może zatem utracić taki charakter bądź wskutek zakresu zaskarżenia apelacyjnego, bądź w wyniku rozpoznania apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 38/07, LEX nr 346207 i orzeczenia tam powołane).

Niezależnie od powyższej argumentacji, Sąd Najwyższy zauważa, że ma rację Sąd drugiej instancji, przyjmując, że sprawa o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego (o wysokość tych świadczeń) mieści się w katalogu spraw majątkowych, a więc o dopuszczalności skargi kasacyjnej w takiej sprawie decyduje faktyczna wartość sporna (art. 398² § 1 zdanie pierwsze

k.p.c.), a nie wartość dowolnie określona przez stronę (strony) procesu. Wartość przedmiotu sporu oraz zaskarżenia w takiej sprawie należy odnosić do różnicy między dochodzonymi przez odwołującego się kwotami z tytułu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego i do świadczenia rehabilitacyjnego z tego ubezpieczenia w wysokości 100% podstawy wymiaru a tymi świadczeniami obliczonymi i wypłaconymi mu na zasadach ogólnych.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]